

Pastuškin :

Adriji v album.

„Imeli smo ljudi, v poljani cvet.“
Brez ljube Kette, s puškico na rami
je sklanjal se nad tvojimi vodami,
da vidi tebe, sebe, domek, svet?

To gre naj rakom žvižgat, kosom pet.
Jaz vidim blaženo te med ženami.
Juh, kaj prešernosti mi v duši drami,
kaj smeha sinjepolti tvoj šepet! (.)

Te grudi mokrožidanega kova,
lasje sciganjeno-kobiljih žim,
premodro-belčkani; obala nova,

devišstvo v golt srčno zaluči jim! . . .
Ti, Adrija, ti si vesela vdova,
a narod moj, kdo ve, če je Maksim?

*Kaj hči te mišliriga -
Ti vesej ti, ti jasn*

Prijateljski sonet.

Tako mi, bratje, delate špalir;
lepo donijo vaši mi govori:
„Življenja si, prijatelj, natovori
in jaši voljo preko vseh ovir!“

A ne veruje vam srca nemir
in ve, da so le poza vam nazori,
papirnate izkušnje a priori;
za sliko bi prodali mi — okvir.

Sicer pa vas imam še zmerom v čisli,
že raditega, ker me veseli,
da ne tajijo vam obrazi kisli,

kar sem dognal že prej za naše dni:
kedor živi življenje, ga ne misli,
in kdor ga misli, ta ga ne živi.

Impresijonist.

Si ti, življenje, skratek šaroperni,
ki noče v mrežo mojih bujnih boj?
Pa si le vanji, kaj? pa si le moj —
sevé, sévé, v razdalji le primerni.

Sevé, sévé, v bližini vidoverni
ta kras, očem užitek in napoj,
sesuje v pikic se bodeč nebroj
in zareže se madeži stoterni.

Čemu bi si tajil? Moj temni jaz
dnem za goró čez platno v goste jaše:
od blizu vidim se očesu mas

bohem, ki z grehom svoja ledja paše,
od daleč prerok, ki bo novo gaz . . .
O platno, platno, ogledalo naše!

